

ПО-ДОБРЕ ГЛУПАВ

Разказ

Автор: Повей Балкански

Редактор: Ваня Станчева

Всички права запазени – doi:10.4448/BG-Stupid_is_Better

Правото асфалтово шосе блестеше под слънцето като острие на кинжал. Тревата покрай канавките от двете му страни се поклащаше от вятъра. На едно място май по-силно. Ако човек се вгледаше по-внимателно, щеше да забележи, че това се дължеше на един стар костенур, който бавно си пробиваше път през това, което за него беше гора.

Вече беше в канавката в опасна близост до шосето. Още съвсем малко и щеше да изскочи на пътя. Дали знаеше за съществуването му? Последен отметнат стрък, последен напън с бастуна и хоп! – вече беше там.

Сепна се.

Изглежда, не беше очаквал появата на толкова голямо празно пространство, пък и с това странно покритие... Опипа го с единия си крак, за момент се замисли и пое през асфалта. Още не беше направил и две крачки, когато долетя шумът – отначало слаб, но съвсем отчетлив и засилващ се. Какво беше това и откъде идваше сякаш не вълнуваше стария костенур, който бавно и уверено прекосяваше платното. А може би не дочуваше? Подпиране с бастуна, крачка напред и...

Фиууу!

Огромният автомобил премина на косъм от лицето му, изхвърляйки го в края на пътя.

Шумът от двигателя бавно затихваше, смесвайки се с шума на вятъра. Обърнат по гръб върху гладкия асфалт, костенурът бавно подаде глава от черупката си и се огледа. След това измъкна и краиниците си и заопипва земята около себе си в търсене на бастуна. Нямаше го. Опита се да се залюлее, но и това не помогна. След малко наоколо се разнесе пискливото му гласче, с което той крещеше всички известни му псувни.

Това със сигурност нямаше да помогне.

Той се чувстваше страхотно. Беше се настанил удобно в кожения салон на кабриолета си. Вятърът развяваше косата му и се смесваше със звуците, идващи от касетофона. Беше поставил дясната си ръка съвсем леко на волана, а лявата беше облакът на вратата. Почти не усещаше пътя, така че просто даваше газ и се носеше с шеметна скорост.

Кабриолетът беше стар, но доста запазен, червен на цвят, широк и с огромен мотор, който смучеше гориво като прежадняла камила. Всъщност мъжът не се наслаждаваше на шофирането. Мислите му бяха далеч и от автомобила, и от пътя. Имаше цел и цялото му съзнание беше устремено към нея. А тя беше близо. Виждаше я да проблясва в далечината.

Пристигна бързо и отби от пътя на неголям паркинг, вдигайки облак прах. Слезе и се огледа, сякаш преценяваше обстановката. Тук всичко му беше познато, беше идвал и преди.

Стоеше пред стар, видимо занемарен бар. Табелата с името скърцаше над входа от поривите на вятъра. Верандата беше покрита с дебел слой прах и мръсотия, в които си личаха множество стъпки, водещи към вратата. Изглежда много хора бяха влизали, но никой не бе пожелал да излезе да измете.

В пейзажа имаше и едно друго, по-особено нещо. Това бяха множеството превозни средства, коли и мотори, паркирани наоколо. Изглеждаха така, сякаш собствениците им бяха спрели за по бира, но никога не се бяха върнали.

Мъжът прекоси верандата, бутна летящите врати и влезе. Огледа се. По-пуст бар надали можеше да съществува. Масите бяха наслагани без определен порядък, както и столовете около тях, някои от които бяха катурнати на пода. В дъното имаше два монетни автомата, единият от които бе напълно счупен, а другият – само малко поочукан. Барплотът беше дълъг, простираше се покрай цялата лява стена. Помещението изглеждаше застинало във времето, сякаш само преди пет минути посетителите бяха излезли вкупом, оставяйки празните бутилки и чаши, разлетите питиета, недоядените пържоли, счупените чинии, вилиците и забитите по масите ножове, празните бурета и дори шепа монети на бара. В същото време всичко бе покрито с прах и паяжини свидетелство, че тук отдавна не бе стъпвал човешки крак. Мъжът, изглежда, знаеше причината за това, но не смееше да я сподели дори и със себе си.

Предпазливо направи първата крачка. Стъпваше леко и напредваше бавно, сякаш очакваше всеки момент някой да изскочи изпод някоя маса, въпреки че барът беше напълно пуст. По челото му изби пот. Беше стигнал до средата на помещението и се готвеше да направи следващата крачка, когато ги видя. Беше като проблясък. Сякаш се намираше в абсолютно тъмна стая и някой беше запалил лампата за части от секундата, колкото да види грубите мъже, насядали по масите. След това барът отново опустя.

Мъжът се сепна. Зениците му се бяха разширили и страхът го беше завладял напълно. Направи още две бързи стъпки.

Нов проблясък. Този път по-дълъг. Те го гледаха. И то с раздразнение. Какво ли искаха от него?

Опитваше се да върви напред, но му ставаше все по-трудно. Нещото се опитваше да нахлуе в съзнанието му и той не можеше да го отблъсне. Размаха ръце в опит да се предпази.

Нов проблясък.

Реалността и натрапчивото вълшебство на бара се смесиха в някаква невъобразима каша.

Огромните мъжаги станаха от столовете си и тръгнаха към него. Опитваше се да отстъпи, но те го обграждаха отвсякъде. Лицата им бяха едри и космати. Очите им бяха големи и в тях се четеше гняв. Ръцете им бяха силни и с дебели пръсти. Те замахваха към него, някои като че ръмжаха, други, изглежда, лаеха, но всички неизменно се приближаваха.

А той панически отстъпваше. Беше изпаднал в ужас. Вървеше назад и се буташе в масите и столовете, препъваше се, падаше, ставаше и продължаваше да отстъпва. Те приближаваха. Но защо? Какво искаха от него? Той просто беше влязъл в бара...

Направи още една крачка назад и гърбът му опря в стената. Повече нямаше накъде да се отстъпва. Свлече се бавно на пода и ченето му затрепери, като че ли се молеше за милост.

Първата от гадините вече беше над него. В тази позиция му изглеждаше огромно и страховито. Създанието замахна с лапа, той

повдигна ръце да се предпази, но не успя и ноктите раздраха едната му буза.

Но защо? – напираше на езика му...

И тогава разбра.

На лицето му се изписа смесица от учудване и отвращение. За миг сякаш всичко застина.

Мъжът се изправи бавно, но уверено. В ръцете си държеше два огромни револвера. Не знаеше дали беше пораснал, или беше стъпил случайно на някой стол, но сега съществата изглеждаха малки и смешни, а яростта беше в неговите очи.

Той натисна спусъците.

Гърмежите и куршумите се разнесоха над тълпата. Съществата падаха и се гърчеха. Той се смееше и продължаваше да стреля, изпаднал в еуфория. Тялото му се тресеше от удоволствие.

Чукчетата изщракаха напразно.

Барът беше скучно пуст, тишината – потискаща.

Мъжът духна въображаемите цеви като в класически уестърн и прибра пищовите във въображаемите им кобури. На лицето му имаше лека усмивка. Спокойно и без да бърза, се отправи към дъното на салона, където беше ненапълно счупения монетен автомат. Извади от джоба си няколко дребни монети, пусна едната в отвора и я изчака да издрънчи във вътрешността на машината. След това притаи дъх и дръпна лоста. Циферблатите се завъртяха. Дзън-дзън-дзън. Той се вгледа. Беше улучил три единици. След кратка пауза се чу дрънчене и в подноса падна лъскава монета.

Вятърът продължаваше леко да духа, носейки прах и пустинни тръни, когато мъжът излезе от бара и с бавна, уморена походка се насочи към кабриолета си. От всяка клетка на тялото му се излъчваше гордост.

Миг след това вече се носеше по гладкото шосе. Този път не бързаше. Беше спокоен и доволен.

Отначало пътят вървеше направо, а после започна да се изкачва по ниските каменисти хълмове, ограждащи равнината. Денивелацията не беше голяма и скоро достигна до обширно плато. От двете страни на шосето се ширеше пустош, която някога, много отдавна, е била плодородна земя.

Някъде към средата на платото имаше стара автобусна спирка, разбира се, условно казано, защото от нея бяха останали само няколко стърчащи от земята железа. Но не това привлече вниманието му, а тялото...

Намали и спря. Слезе от колата и се огледа. Наоколо имаше само прах и остатъци от автобусна спирка. Отиде до лежащото на една страна тяло. Беше на жена. Дрехите ѝ бяха стари и избелели, а косата и лицето ѝ – целите в мръсотия. Приклекна до нея и се вгледа. Устните ѝ бяха напукани и не даваше никакви признаци на живот. Отиде до колата, взе манерката и капна няколко капки върху устните ѝ. Никаква реакция. Капна още няколко и плисна върху лицето ѝ. Отново нищо. Понечи да стане, когато дочу стон. Жената премигна с клепачи и леко размърда устни. Той ѝ помогна да се надигне и да седне, след това отново я напръска по лицето и ѝ даде да отпие. Погледът ѝ вече не беше премрежен и тя като че живна.

Малко по-късно вече пътуваха в колата му. Тя правеше опити да му се усмихне, на което той отвръщаше с усмивка.

Продължиха по пътя, който стигаше до края на платото и след това се изкачваше по нови полегати хълмове. Около тях продължаваше да е пустиня. Не се виждаха нито растения, нито признаци на цивилизация, когато след поредния завой иззад хълма се показва нещо различно. От двете страни на пътя имаше паркинг, спомен от отдавна отминала цивилизация. Мъжът намали. Виждаха се доста стари превозни средства, които бяха толкова ръждясали и счупени, че не ставаха за нищо. В тях нямаше нищо странно, напълно естествено се връзваха с пейзажа. Имаше нещо друго, което не беше на място, но то изглежда не озадачи нито мъжа, нито жената. Между превозните средства бяха разпръснати немного и не чак толкова веhti, макар и доста сериозно изпочупени автомати за напитки. Бяха с различна големина и форма и явно не бяха чак толкова стари, защото цветовете им още си личаха. Тези машини определено нямаша място в средата на автомобилен паркинг.

Кабриолетът премина на бавен ход и продължи нататък, без да бърза. На около десетина метра от паркинга имаше завой, който заобикаляше ниско възвишение. Мъжът стигна до завоя и спря. От другата страна на възвишението се разкриваше гледката на огромна долина и далечни скалисти планини. Пътят се спускаше надолу към тях.

От вътрешната дъга на завоя започваше пътека, която минаваше между две ниски хълмчета и се губеше от погледа. Имаше още и изтъркана табела, която сочеше към пътеката.

Мъжът слезе от колата и погледна жената. Тя направи опит да му се усмихне. Той ѝ кимна, след това затвори вратата и тръгна по пътеката. Тя не беше дълга, извиваше зад хълмовете и след това се задънваше в неголямо открито пространство, което някога може би е било поляна. Отвсякъде беше обградено от хълмове.

В единия край на долинката стоеше самотна машина за напитки, цялата в прах.

Мъжът се развълнува. Преглътна шумно, очите му заискряха, а движенията му станаха трескави. Отиде при нея, бръкна в джоба си и извади нещо. Беше странный жетон от бара, който проблесна на слънчевата светлина. Пусна го внимателно в отвора, изчака дрънченето да спре и натисна единствения бутон за избор на напитка.

Няколко секунди, в които дори не мигаше, не се случи нищо. Накрая се чу изщракване и в улея се търкулна алуминиева кутия. Мъжът я извади с треперещи пръсти и я вдигна до нивото на очите си. Усмихна се по детски, след това я завъртя, за да я огледа от всички страни. Не спираше да ахка и да се удивлява, после заподскача из долинката. Над хълмчетата се разнесе радостният му вик.

След малко изтича при колата и с победоносно изражение показва придобивката си на жената. Тя му се усмихна, този път без никакво затруднение. В същия момент мъжът усети как до тила му се допря дулото на пистолет и чу изщракване на чукче.

Щастливото изражение изчезна от лицето му и той бавно вдигна ръце. Жената го подкани с жест да ѝ подхвърли кутията. Той не

реагира по никакъв начин. Дулото настоятелно го побутна в тила. Накрая той с неохота хвърли кутията по посока на жената. Тя ловко я хвана и се премести на мястото на шофьора. Трескаво завъртя ключа и потегли със свистене на гуми.

Човекът зад него рязко изкрещя и хукна след колата. Оказа се огромен мъжага с рошава коса и прокъсани дрехи – това беше единственото, което видя от него, преди и той, и кабриолетът му да се скрият зад завоя.

Той остана ни в клин, ни в ръкав, стоейки с вдигнати ръце, по средата на пустошта. Свали бавно ръцете си и се огледа. Тръгна към най-близкия хълм и се изкачи на върха му. Оттук имаше по-добра гледка. Той се вгледа надолу към долината и след малко ги видя. Колата и тичащия след нея човек.

Дочуха се изстрели.

Колата спря.

Човекът я догони и се качи.

Колата потегли отново.

Мъжът продължаваше да гледа отдалечаващото се превозно средство. В очите му се появи влага. Сведе глава и заслиза надолу. Бръкна в джоба си и бавно извади още един жетон. Беше си взел цели три от машината в бара, но тъгата оставаше.

Насочи се към автомата за напитки.

Слънцето залязваше на хоризонта и долината бе окъпана в жълто, пурпурно и златисто. Гледката беше невероятна.

Мъжът приседна на върха на хълма и отвори кутията. Хиляди сребристосини пръски изскочиха от вътрешността. Той отпи от живителния еликсир и се отпусна назад, наслаждавайки се на искрящата топлина, която се разливаше по тялото му. Главата му отначало се замая, но след това се проясни и всичко стана кристално. Тъга, скука, омраза, умора – всичките му емоции останаха някъде далеч назад. Той плуваше в чисто блаженство.

Сега гледката на залязващото слънце беше просто вълшебна.

Отпи отново.

Край